

[Ministeren for offentlige arbejder]

de fleste andre – ikke alle, men de fleste andre – tjeneste- og serviceydelser må hvile i sig selv, og at prisen, der betales, er den, som det vitterlig koster at udføre denne tjeneste. Det er klart, at forhøjelser både for private og for erhvervslivet, der vel tegner sig for 75–80 pct. af postmængden, er en beklagelig ting, men jeg har indtryk af, at der langt ind i erhvervslivet, hvor man må operere med samme grundsyn, nemlig at man ikke kan sælge tingene billigere, end man kan erhverve dem – som regel er det omvendt – er forståelse for, at vi må følge med.

Hr. Bilgrav-Nielsen siger: ja men det vil jo ikke række langt ud i fremtiden, der må komme nye love om portoforhøjelser. Det er da helt sandsynligt, det vil der komme, uanset hvilken farve regeringen har, og uanset hvem der er minister for området. Så længe folketetinget ønsker dette indseende med priserne – hvad man jo ikke ønsker med takster på andre offentlige virksomheders område – så er det klart, at vi hver gang må ulejlig folketetinget med det og høre folketingets mening om det. Men mon ikke det kan siges herom, at hyppigheden af forhøjelserne og størrelsen af forhøjelserne vil afhænge helt og fuldt af lønudviklingen. Kan lønudviklingen holdes nede, vil vi sjældnere og med lavere beløb måtte bede om at forhøje taksterne. Det er lønudviklingen, der er bestemmende, eftersom det er lønningerne, der er postvæsenets altdominerende omkostning. Derfor er regeringens bestræbelser for at holde lønudviklingen nede i nøje kontakt med dette problem.

Det er erkendt, at portoen er nødt til at stige. Enten ved folketingsmedlemmerne det fra tidligere behandlinger, eller også vil de kunne få det oplyst under udvalgsarbejdet, at i med os sammenlignelige lande her i Europa, herunder i Norden, er portoen i et antal lande allerede nu på den højde, som vi pr. april næste år ønsker den sat op til. Med de forhøjelser, der er at vente i andre lande, vil det danske niveau for prisen på servicen på dette samfundsvitale område ikke være over det, som findes i en række lande. Vi vil ligge, om jeg så må sige, i den billigste ende af skalaen, når man ser på de forskellige lande.

Derefter et par ord om avisportoen. Jeg har selv en fortid som en art bladudgiver, og jeg har den største forståelse for, at den blad-død, som herfra er blevet omtalt, bestemt

ikke er tjenlig for samfundets frie debat. Uanset hvilken farve og hvilke meninger et blad har, er jeg en tilhænger af, at det skal være muligt at udgive aviser, og jeg er enig med de ordførere, der har sagt, at her er et område, hvor der skal trædes varsomt. På den anden side må vi altså også erkende, at det kun er nogle ganske få aviser, det drejer sig om. Det er ikke en speciel kategori aviser, hverken efter politisk farve eller efter oplagets størrelse. Der er en ret stor spredning i de aviser, der har fordel af, at det offentlige bringer aviser ud langt billigere, end det kan gøres rent faktisk. Det vil altså sige, at et tilfældigt sortiment af dagblade her har et offentligt tilskud, samtidig med at pressen slår syv kors for sig og siger: offentlige tilskud, nej, det vil vi ikke have, for det knægtter på en eller anden måde ytringsfriheden.

Det er vigtigt at se, hvad mediekommissionen vil komme med, det er klart, men vi har ikke nogen garanti for, at det vil få virkning de første par år. Selv om vi kender mediekommissionens synspunkter – hvis de bliver entydige, hvad der langtfra er sikkert på et så svært område – vil der i bedste fald gå nogle år, før det kan føre til lovgivning og eventuelt en ændring af udbringningsforholdene for dagblade. Vi kan ikke lade det område hvile i mellemtiden, for så får aviserne et såkaldt efterslæb; de bliver endnu billigere at forsende i forhold til prisniveauet.

Jeg ved fra bladudgivere, at det, man frygter allermost, er for store spring i prisen. De vil hellere have en glidende følgen med prisniveauet, således at deres budgetter ikke på et givet tidspunkt kuldkastes fuldstændigt ved, at de får det, man på nudansk kalder et ordentligt hak i tuden. Der må være en glidende medfølgen også på dette område.

Men jeg er altså helt enig i, at det bliver interessant, hvad mediekommissionen vil sige. For mig personlig har det aldrig været en skræk, at man f.eks. gav netop en distributionsstøtte, for det er nok den mest neutrale måde at støtte pressen på. Pressen bliver i dag støttet – foruden gennem avisportoen – ved momsfrigtagelse, og den store forargelse over offentlige tilskud, som man ser i visse ledende artikler i nogle af dagbladene, tager jeg derfor ikke så vældig tungt på.

Så kommer vi til det svære, store punkt om brevkasserne. Jeg er blevet spurgt af hr. Bilgrav-Nielsen, om jeg har det parlamentari-